

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Гълъбово, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГЪЛЪБОВО в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ТОДОР АСЕНОВ**

при участието на секретаря Белослава П. Колева
като разгледа докладваното от **ТОДОР АСЕНОВ** Административно
наказателно дело № 20235550200209 по описа за 2023 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № 134/02.10.2023 г., издадено от Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ, с което на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл. 200, ал. 1, т. 1, предл. 1, б. „а“ от Закона за водите на „Б.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление *****, вписано в ТРРЮЛНЦ при АВп с ЕИК: *****, представлявано от изпълнителния директор Я.П.П., е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 150 лв. */сто и петдесет лева/* за нарушение на чл. 44, ал. 1 вр. чл. 52, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите.

Жалбоподателят „Б.“ ЕАД моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление като незаконосъобразно, като излага доводите си за това в жалбата. Сочи наличие на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, както и липса на осъществен състав на административно нарушение.

В съдебно заседание същият не се явява лично. Изпраща упълномощен от него процесуален представител, който поддържа жалбата и моли наказателното постановление да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно.

Процесуалният представител на въззиваемата страна, Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ - административнонаказващ орган, издал наказателното постановление,

призован съгласно императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, в съдебно заседание оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното наказателно постановление да бъде изцяло потвърдено.

По делото бяха събрани и приети писмени доказателства: Наказателно постановление № 134/02.10.2023 г. на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ – в оригинал, ведно с известие за доставяне; Легенда на Поток охлаждащи води по т. 10.2 от Комплексно разрешително; Сателитна снимка; Решение № 260047/22.06.2021 г. по АНД № 44/2021 г. по описа на РС - Гълъбово; Решение № 93/08.04.2022 г. по КАНД № 25/2022 г. по описа на Административен съд – Стара Загора; Страница 23 от Комплексно разрешително № 40-Н2/2021 г. на „Б.“ ЕАД, гр. Гълъбово; АУАН № 182/14.08.2023 г.; График за използване на водите от комплексните и значими язовири през месец октомври 2023 г – страници 1, 2, 11 и 12; Декларация по чл. 194б от Закона за водите за заустване в повърхностни води на отпадъчни води от промишлени предприятия по чл. 5, ал. 1, т. 3 от тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, обн., ДВ, бр. 2 от 2017 г. (Тарифата) за периода 01.01.2022 г. – 31.12.2022 г.; Писмо с изх. № ПО-02-320(2)2023 от 03.10.2023 г. на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“; АУАН № 182/14.08.2023 г. – в оригинал, ведно с известие за доставяне; Писмо с изх. № ПО-02-320/31.07.2023 г. на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“; Констативен протокол № СЗ-145/07.06.2023 г.; Заповед № РД-03-231/08.09.2022 г. на Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“; Решение № 40-Н1-И0-А0/2011 г. на Изпълнителна агенция по околна среда; Комплексно разрешително № 40-Н1/2011г. на „Б.“ ЕАД; Писмо с изх. № ПВ-765/23.08.2010 г. на Министерство на околната среда и водите; Разрешително 01430021/18.08.2010 г. за водовземане от язовир „Розов кладенец“ на „Енел Марица Изток 3“; Писмо с изх. № 26-00-2748/27.12.2013 г. на Министерство на околната среда и водите; Решение № 260/27.12.2013 г. за продължаване срока на действие на Разрешително № 01430021/18.08.2010 г. за водовземане от яз. „Розов кладенец“; Писмо с изх. № ПВ-8745/08.11.2006 г. на Министерство на околната среда и водите; Разрешително за водоползване от повърхностен воден обект № 003634/24.10.2006 г. на „Ей и Ес 3С Марица Изток 1“ ЕООД – 2 броя; Писмо с изх. № 26-00-635/24.09.2007 г. на Министерство на околната среда и водите; Решение № 157/24.09.2007 г. на Министъра на околната среда и водите за продължаване на крайния срок на действие на Разрешително за водоползване № 0661/27.11.2001 г. на „Б.“ ЕАД; Писмо с изх. № ПВ-67/09.06.2016 г. на Министерството на околната среда и водите; Писмо с изх. № ПВ-2085/05.12.2001 г. на Министерство на околната среда и водите; Разрешително за водоползване № 0661/27.11.2001 г. на „Б.“ ЕАД; Разрешително за водоползване на повърхностен воден обект № 003634/24.10.2006 г. на „Ей и Ес – 3С марица Изток 1“ ЕООД; Писмо с изх. № ПВ-8745/02.10.2006 г. на Министерство на околната среда и водите; Решение

№ 175/02.10.2006 г. на Министъра на околната среда за изменение на разрешително за водоползване № 003634/16.05.2006 г. на „Ей и Ес 3С Марица Изток 1“ ЕООД; Писмо с изх. № 679/21.06.2023 г. на „Б.“ ЕАД; Платежно нареждане от 14.02.2024 г. за сумата от 75951,30 лв.; Декларация по чл. 194б от Закона за водите за водовземане от повърхностни /подземни/ минерални води за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. от Я.П. изп. директор на „Б.“ ЕАД; Декларация по чл. 194б от Закона за водите за заустване в повърхностни води на отпадъчни води от промишлени предприятия по чл. 5, ал. 1, т. 3 от тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, обн., ДВ, бр. 2 от 2017 г. за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г. от Я.П. изп. директор на „Б.“ ЕАД.

Бяха разпитани в качеството на свидетели: актосъставителят инж. М. П. Х., Р. Н. П., инж. А. К. Г., Ц. Г. Г., П. М. П., Р. П. Д. и Г. К. М..

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл. 84 от ЗАНН, във вр. с чл. 320 от НПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна поради следното:

Районен съд - Гълъбово, след като взе предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното: На 07.06.2023 г. експерти на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ, а именно: инж. М. Х., старши експерт, инж. Р. П., Директор дирекция „Контрол“, и инж. А. Г., главен експерт в дирекция „Контрол“ при Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ - Пловдив, са извършили проверка на следния обект: ТЕЦ на „Б.“ ЕАД, находящ се в землището на с. Обручище, общ. Гълъбово, обл. Стара Загора, във връзка със схема на захранване и водовземане от река Сазлийка и яз. Розов кладенец за нуждите на ТЕЦ на „Б.“ ЕАД. Язовир „Розов кладенец“ попада под №37 в списъка на комплексни и значими язовири по Приложение №1 към чл. 13, ал. 1 от Закона за водите, собственост на Министерство на енергетиката. Проверката е извършена в присъствието на Г. Б. – представител на ТДНС Стара Загора, Здравко Николов - представител на ТДНС Стара Загора, инж. Р. Д. – ръководител отдел „Екология“ и инж. Г. М. – главен инженер в „Б.“ ЕАД. В момента на извършване на проверката ТЕЦ Б. не работи поради извършване на планов годишен ремонт на обекта. В ПИ с идентификатор 53134.514.1 по КККР на с. Обручище, общ. Гълъбово, обл. Стара Загора, собственост на „Б.“ ЕАД, е разположена Брегова помпена станция. Същата е оборудвана с 4 бр. циркулационни помпи и 2 бр. помпи за противопожарни нужди. В момента на извършване на проверката в режим на работа е циркулационна помпа №1 с цел поддържане технологичния процес в обекта. В Бреговата помпена станция са монтирани и 4 бр. ултразвукови разходомерни устройства, тип Siemens, Sono 3000, като към момента на проверката е отчетено устройство №1 с показание 5394439 м³ х 100. Механизмът на работа на станцията е

следният - водите от язовир „Розов кладенец“ чрез 4 бр. напорни тръбопровода се прехвърлят в шибърно отделение, от където след него напорните тръбопровода се разпределят в два основни водопровода, които отвеждат водите към кондензаторите на турбините на ТЕЦ. Водите са предназначени за охлаждане, като след охлаждането на кондензаторите водата постъпва в два сливни канала, които се заустват в язовира. За извършената проверка е съставен Констативен протокол №СЗ-145/07.06.2023 г., приет като писмено доказателство по делото, според констатациите в който „Б.“ ЕАД извършва водовземане от повърхностен воден обект - Язовир „Розов кладенец“, който попада под №37 в списъка на комплексни и значими язовири по Приложение №1 към чл. 13, ал. 1 от Закона за водите, без да има такова разрешително.

На „Б.“ ЕАД бил съставен АУАН №182/14.08.2023 г. за извършено административно нарушение по смисъла на чл. 44, ал. 1 вр. чл. 52, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите, а именно за извършване на водовземане от повърхностен воден обект - Язовир „Розов кладенец“, №37 от списъка на комплексни и значими язовири по Приложение №1 към чл. 13, ал. 1 от Закона за водите, без да притежава разрешително за водовземане, издадено от Министъра на околната среда и водите. Въз основа на АУАН било издадено оспорваното наказателно постановление.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от всички събрани в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства, и по-специално от разпита в съдебно заседание на инж. М. П. Х., Р. Н. П., инж. А. К. Г., Ц. Г. Г., П. М. П., Р. П. Д. и Г. К. М..

Съдът намира, че показанията на свидетелите Р. П. Д. и Г. К. М. следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като същите са еднопосочни, логични и непротиворечиви. Независимо от обстоятелството, че въпросните свидетели са намират в трудови правоотношения с дружеството жалбоподател, същите кореспондират както с приетите по делото писмени доказателства, така и с показанията на свидетелите инж. М. П. Х., Р. Н. П. и инж. А. К. Г. в частта им по отношение на механизма на работа на помпената станция, а именно количество вода от язовир „Розов кладенец“ се изпомпва през Брегова помпена станция чрез циркуляционни помпи, преминава през охладителната система на турбините на ТЕЦ-а и се връща по канал обратно в язовира. Що се отнася до твърденията на свидетелите М. П. Х., Р. Н. П. и инж. А. К. Г. относно това, че част от изпомпената от язовир „Розов кладенец“ вода не се връща обратно в язовира по канала, съдът счита, че следва да вземе становище по този въпрос при обсъждане на твърдяното за извършено административно нарушение по същество.

При така установената фактическа обстановка по отношение на нарушението, визирано в наказателното постановление, съдът приема, от правна страна следното:

Административнонаказателното производство е формален процес, поради въведените изисквания за форма, съдържание и процедура за

издаваните актове и наказателни постановления, като само редовно съставените и връчени такива имат доказателствена стойност и могат да са основание за налагане на административно наказание.

Както АУАН, така и НП са издадени от компетентните органи и са предявени на нарушителя по установения за това ред.

В случая съдът намира, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения.

Приложеният като писмено доказателство по делото АУАН №182/14.08.2023 г. е съставен от инж. М. П. Х., старши експерт в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ в присъствието на свидетелите инж. Ц. Г. Г., главен експерт в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ – Стара Загора, и П. М. П.. Разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН предвижда, че акт се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. В случая свидетелите при съставяне на акта са различни от тези присъствали на проверката, по време на която е установено твърдяното нарушение, а именно Р. П., Директор Дирекция „Контрол“ гр. Пловдив, и инж. А. Г., главен експерт в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ – Сливен. Възможност актът да се състави в присъствието на двама други свидетели е предвидена в разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, но законодателят поставя условието, че тази хипотеза се прилага при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, като и двата случая това се отбелязва в акта. В случая в нарушение на предписанието на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН липсват мотиви кои са обстоятелствата, които са наложили съставянето на АУАН в присъствие на свидетели, различни от тези, присъствали на проверката, при която е установено нарушението. По делото не се сочи „невъзможност“ АУАН да бъде съставен в присъствието на свидетелите П. и Г., поради което актосъставителят неправилно е ползвал „други“ свидетели по съставяне на акта по смисъла на чл. 40 ал. 3 от ЗАНН. Нарушението на чл. 40 ал. 3 от ЗАНН, допуснато от актосъставителя, е съществено процесуално нарушение, тъй като е приложена нормата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН без да са били налице основания за това. В резултат, сериозно е накърнено правото на защита на жалбоподателя още при съставянето на АУАН, доколкото същият е бил лишен от възможността да разбере въз основа на какви доказателства и свидетели е съставен АУАН, за да реализира адекватно защитата си, още повече, че нито един от подписалите акта две лица не е свидетел по установяване на нарушението.

В хода на административнонаказателното производство са допуснати и нарушения по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 3, предл. 1 и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. 2 от ЗАНН досежно датата на извършване на нарушението. Видно от приетите писмени доказателства, нарушението е установено на 07.06.2023 г.

при извършването на проверка в обекта от служители на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“. Същото се изразява в извършването на водовземане от повърхностен воден обект от страна на дружеството жалбоподател на води без необходимото за това разрешително. От съставения при проверката констативен протокол обаче, както и от показанията на разпитаните по делото свидетели М. П. Х., Р. Н. П. и инж. А. К. Г., става ясно, че по време на извършване на проверката ТЕЦ Б. не работи поради извършване на планов годишен ремонт на обекта. В режим на работа е била само циркуляционна помпа №1 с цел поддържане технологичния процес в обекта. Описаният в констативния протокол, а и в показанията на посочените свидетели, механизъм на работа в ТЕЦ-а относно схемата на водовземане за нуждите на ТЕЦ-а касае начина на работа на помпената станция по принцип, а не се отнася до установено в момента на проверката водовземане. Твърди се нарушението да е установено на 07.06.2023 г., но се сочи, че към този момент ТЕЦ-ът не работи. Тоест, очевидно е, че датата на установяване на нарушението не е дата на неговото извършване. Нито актосъставителят, нито наказващият орган сочат доказателства за осъществяване на изпълнителното деяние на нарушението точно на 07.06.2023 г.

Датата на извършване на което и да е административно нарушение е от изключително значение за неговото индивидуализиране. Тя е част от задължителното съдържание на АУАН по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗАНН, както и на наказателното постановление като санкционен акт по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Изискването на закона за посочване на дата на извършване на нарушението в АУАН и в наказателното постановление не е самоцел, а е предвидено във връзка с гарантиране на правото на защита на нарушителя и неговото упражняване, както и с извършване на съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт, тъй като само в случай, че е посочена точна дата на извършване на административното нарушение, може да се направи преценка за изтичане на предвидените в чл. 34 от ЗАНН срокове. Посочването на датата на извършване на нарушението е от значение и при определянето на релевантната за конкретния случай редакция на приложимия материален закон.

Допуснатите при реализирането на отговорността на жалбоподателя процесуални нарушения правят безпредметно обсъждането на въпросите относно извършването на административното нарушение, авторството и субективната страна, които следва да се изследват само при законосъобразно протекъл процес на административно наказване. Независимо от това, съдът счита, че в административнонаказателната преписка не са налице достатъчно данни, от които да се направи извод за обществен състав на административното нарушение по чл. 44, ал. 1 вр. чл. 52, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите.

Както вече бе посочено, нарушението, за извършването на което е ангажирана отговорността на жалбоподателя се изразява в извършването на

водовземане от повърхностен воден обект от страна на дружеството жалбоподател на води без необходимото за това разрешително. Съдът намира, че от събраните по делото доказателства от една страна не става ясно осъществявано ли е водовземане на 07.06.2023 г. при извършване на проверката, което да е констатирано от компетентните органи. От друга страна, по делото не бе установено дружеството жалбоподател да извършва водовземане въобще от повърхностния воден обект язовир „Розов кладенец“. Описаната в констативния протокол, АУАН и НП фактическа обстановка по отношение на начина на работа на помпената станция в ТЕЦ Б., а именно рециркулацията на води, съответства на събраните по делото доказателства. Направените изводи обаче за наличието на водовземане не кореспондират с доказателствената съвкупност. Както вече бе посочено, по време на извършване на проверката ТЕЦ Б. не е работил поради извършване на планов годишен ремонт на обекта. Данни за осъществяване на водовземане се съдържат единствено в показанията на свидетелите М. П. Х., Р. Н. П. и инж. А. К. Г. – в посока, че част от отнетите от водния източник количества вода не се възстановяват обратно към него, а се отклоняват. Показанията на въпросните свидетели не установяват такова отклоняване на води да е констатирано на 07.06.2023 г., още по-малко по какъв начин. Свидетелката Х. изрично заяви, че не е доказуемо какво количество вода се зауства, тъй като няма измервателно устройство на канала, който връща водите към язовира. По данни на същата в констативния протокол няма констатация какво е ползването и какъв е дебита на водата, която се ползва, защото към момента на проверката не са били в състояние да го определят, което е наложило и налагане на санкция в минимален размер. В същата посока са показанията на свидетелите П. и Г.. В този смисъл, съдът счита, че в тази част показанията на свидетелите не се подкрепят от други доказателства по делото. Същите представляват предположения, че част от изпомпеното количество вода не се връща обратно в язовира, и разсъждения на самите свидетели в тази посока, предвид което не следва да бъдат кредитирани в тези части.

Въпреки това нарушението е квалифицирано като такова по чл. 44, ал. 1 вр. чл. 52, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите. Посочената разпоредба урежда случаите, в които се изисква разрешително за водовземане. Според § 1, т. 7 от ДР на Закона за водите „водовземането“ обхваща всички дейности, свързани с отнемане на води от водните обекти. В нормата на чл. 44, ал. 2 от Закона за водите законодателят е предвидил, че водовземането включва отнемането на води от водните обекти и/или отклоняването им от тях, както и използването на енергията на водата. Тоест, при всички случаи, за да квалифицира нарушението по чл. 44, ал. 1 от закона за водите, наказващият орган следва да установи отнемане на води. В конкретния случай това не е сторено. От всички събрани в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства се установява, че „Б.“ ЕАД използва изпомпената вода за охлаждане на турбините, като връща същата обратно в язовира по т. нар. „топъл канал“. Съдът намира, че наказващият орган не е описал

обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата, които го потвърждават, каквото е изискването на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. Не е установено какво количество вода се отнема от повърхностния воден обект чрез циркуляционните помпи в конкретен момент и дали количеството, което се връща по т. нар. „топъл канал“ е съответно на изпомпеното такова. Не е ясно и за какво време се отнемат количествата вода. Изводът, че количеството вода, което излиза от язовира, е по-малко от количеството, което се връща обратно в него, е необоснован и неподкрепен с доказателства, предвид което в случая несъмнено е нарушено правото на защита на наказаното лице да разбере административнонаказателното обвинение и да организира правилно защитата си.

Ето защо съдът намира, че от материалите по делото не се доказва по безспорен начин, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на посоченото нарушение.

Административнонаказващият орган е приложил санкционната разпоредба на чл. 200, ал. 1, т. 1, предл. 1, б. „а“ от Закона за водите, според която се наказва с глоба или имуществена санкция в размер от 150 лв. до 1000 лв. физическо или юридическо лице, което ползва води без необходимото за това основание с количество до 1 л на секунда. Наказващият орган не държи сметка, че законодателят ясно разграничава термините „водоползване“ и „водовземане“. Водовземането е дефинирано в § 1, т. 7 от ДР на Закона за водите като дейности, свързани с отнемане на води от водните обекти. Според § 1, т. 25 "ползване" на водния обект е всяка дейност в него, която, без да е свързана с отнемане на водите му, притежава потенциал за въздействие върху режима на водите. Двата вида дейности са различни по естеството си, поради което за тях са предвидени различни разрешителни режими в Закона за водите – чл. 44 и чл. 46. Ето защо съдът счита, че незаконосъобразно отговорността на жалбоподателя е ангажирана за нарушение, представляващо извършване на „водовземане“ без надлежно разрешително по чл. 44, ал. 1 от Закона за водите, а е санкциониран на основание чл. 200, ал. 1, т. 1, предл. 1, б. „а“ от същия закон за съвсем различно от описаното в АУАН и НП нарушение.

Поради посочените по-горе съображения съдът намира, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, и обжалваното НП - да бъде отменено изцяло като незаконосъобразно.

При този изход на процеса въззиваемата страна, Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ, следва да бъде осъдена да заплати на основание чл. 63д ал. 1 от ЗАНН на жалбоподателя „Б.“ ЕАД направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер 480 лв. */четиристотин и осемдесет лева/* с вкл. ДДС.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление № 134/02.10.2023 г., издадено от Директора на Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ, с което на основание чл. 53 от ЗАНН вр. чл. 200, ал. 1, т. 1, предл. 1, б. „а“ от Закона за водите на „Б.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление *****, вписано в ТРРЮЛНЦ при АВп с ЕИК: *****, представлявано от изпълнителния директор Я.П.П., е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 150 лв. */сто и петдесет лева/* за нарушение на чл. 44, ал. 1 вр. чл. 52, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите.

ОСЪЖДА Басейнова дирекция, „Източнобеломорски район“ при МОСВ да заплати на основание чл. 63д ал. 1 от ЗАНН на „Б.“ ЕАД, със седалище и адрес на управление *****, вписано в ТРРЮЛНЦ при АВп с ЕИК: *****, представлявано от изпълнителния директор Я.П.П., направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. */четиристотин и осемдесет лева/* с вкл. ДДС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Старозагорския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Гълъбово: _____